Nüüd oli soldatil head päwad, kuld raha oli temal waregt lopida, sellepärast söötis ta kui kindral, ega mõtelnud, et se temal palju maksma tuli. Nenda edasi sõites mõtles soldat: „Sewana pudrunõid, wõi kuri-sinkel, ehk mis ta Jarwik wõib ola, aga Jumal ana mule andeks nõnda teda sadanad wandudes; eks ta ole siiski üks Jumala loodud hing, aga tõeste üks kuri nõid ta ika on, muidu ei oleks tema teadnud mule nõnda ete ütelda; ega tema wõi teada, kuhu ma wõin minna sele kastiga, aga teda nodi peab siin sees ika olema sest muidu ei oleks tema seda nenda kinnitanud; mis temagi selega teeb; temal oli kuld rahakesi küllalt kastis nõik

Nõnda mõtles soldat ja ehkis melega sele tee pealt ära mis teda hoida majasse wiis, ja läks oma tutawa S. linna tugasi. Seal läks tema ühte trahterisse tiris omale, kus ta ö korteri pidas, ühe ~~waitse~~ weikese toa. Aga seal käis ka palju inimesi jomas ja lusti pidamas, nende hulka seltsis ka meie soldat ja hakasiwad kaarta mängima ja tubli jooma ja ta kautas aga ika aufaste, aga need kuld tükid mis soldati taskust, trahtersniku kukrusse libisid, tegiwad teda soldati wastu kaunis lahkeks ja nenda läks tal üks nädal ilusaste.

Aga tema warastatud raha oli sele moodiga warsi läbi; nenda oli tema ühel päwal jälle peaaste kautanud, aga se pidi kõik wõlgu jäma, sest punased letakad olid kõik juba otsas. Siis oli ka kõrtsmiku sõbrus tema wastu lõpenud. Mures ja kurwa melega läks tema ülse oma tupa, pani oma küünla põlema ja istus tooli peale ja mõtles oma tulewiku peale, mis nüüd jälle pidi pale hakama.

Sel ajaga olid teised kõik magama läinud, aga tema küünla otsakene oli juba lõpemas, ja siis pidi tema pimetasse jäma, sest mure ei lasknud und tema ligi tula. Nüüd läks tema peremeest ülesse äratama, aga se ei tahtnud tema kutsumist enam kuultagi, wiimaks tuli pahameelega pomisedes ust lahti tegema ja küsis mis ta pidi tahtma?

„Olge head armas kõrtsipapa ja lubage mule küünalt, sest ma olen pimedas." palus soldat alandlikult.

„Mul ei ole küünalt enam kodu!" anti tale järsku wastuseks.

„Siis andke mule piirgu!" palus tema. Sõna lausumata andis kõrtsmik temale paar piirgu, keras ukse lukku ja läks ära. Nüüd oli soldatil jälle natukene walgust, aga ka sega pidi warsi lõpema. Seal tuli temal koraga oma kastikene mele, ta wõtis wõtme, mis paelaga seal külges rippus keras lahti; — aga nüüd ei olnud